

не обръщаше внимание на никого и на нищо. Радуловъ бѣше излѣзълъ вече. Той не забѣлѣза отсъствието му, както не забѣлѣза и това на попъ Доча. Тачката бѣше почналъ да ругае Вълчана. Грозданъ не слушаше и него. Но твърдѣ начесто той поемаше чашата си, изпиваше я до капка и наведнажъ. Слѣдъ това скръстваше пакъ ржцѣ на масата и гледаше прѣдъ себе си, замислено и мрачно.

Влѣзе Рамадановъ, фелдшерътъ отъ Крушево, и наедно съ него въ тежката и задушна атмосфера на кръчмата полѣхна ведрина и веселие. Нисичкъкъ, но пълненъ и зачервенъ като ябълка, фелдшерътъ сѣкашъ носѣше на лицето си най-убѣдителната реклама на ония хигиенически правила, които бѣше тръгналъ да проповѣдва. „Яжте и пийте“, като че говорѣше това благодушно и охранено лице, „и не бойте се отъ каквито и да било болести!“ Но жегата бѣше измжчила много Рамаданова. Той пѣшкваше, бършеше запотеното си чело, разкопчаваше всички копчета на джилетката си. Къню сложи прѣдъ него шишенце ракия, нарочно изстудена за него.

— Голѣма жега, брей, — оплакваше се фелдшерътъ. — Огънь, огънь ти казвамъ! Тю, цѣлъ въ вода съмъ станалъ. И тоя кметъ, кметъ ли е я! Казахъ му да се направятъ капаци на кладенцитѣ — нищо не направилъ. А! Много топло, много! Казахъ му, да се хвърля боклука на едно мѣсто... Хайде на здраве! И него не направилъ. Хубава е ракийцата, изстудилъ си я добръ, Къню. И него не направилъ. И, казватъ, болести има. Не болестъ, а чума ще дойде, чума!

Рамадановъ гълташе чашка слѣдъ чашка отъ изстудената ракия, успокояваше се и се развеселяваше. Момчето на Къня пѣрлѣше пиле на огъня — скромненъ обѣдъ за фелдшера. Рамадановъ слѣдѣше работата и съ една безкрайна сладостъ въ гласа си даваше наставленията си.